

Kinder Torah[®]

Parashas Vayera

More Knowledge, More Deeds, More Nachas

“What are you doing, Avi?”

“I am preparing a Devar Torah, Chaim.”

“How nice. Is it a Devar Torah for any special occasion or reason?”

“Yes, Chaim, it is very special. It is for my father.”

“That’s so good of you! When are you going to share this Devar Torah with your father?”

“At the Shabbos table.”

“Wonderful, Avi! I just have one question for you. How do you know that your father likes Divrei Torah at the Shabbos table?”

“Because he says them himself. Every week my father prepares Divrei Torah to share with the whole family at the Shabbos table. He tries to make the subject matter interesting to everyone, so that we can all understand and participate. I concluded that if my father gets *nachas* when we listen to his Divrei Torah, how much more so he would get *nachas* when we prepare our own *drashas*. Therefore, I am preparing a Devar Torah for the Shabbos table to give my father *nachas*.”

“That is so thoughtful, Avi. Your father must be so proud of you. Can you share your Devar Torah with me?”

“With pleasure, Chaim. It is

from the commentary of Rav Meir Simcha of Dvinsk, the author of the sefer Meshech Chochma, on this week’s parasha (Bereshis 18:10). After the Akeidas Yitzchak, the *malach* (heavenly angel) of Hashem says to Avraham Avinu, ‘Now I know that you fear the Almighty’ (Bereshis 22:12). How did the *malach* know this? He observed Avraham’s intense desire to fulfill the will of his Creator. Avraham Avinu had waited until age 100 for a son to be born to his wife Sara. We can only begin to imagine how much he cherished Yitzchak. Hashem commanded him to offer his precious son as a sacrifice. What was Avraham Avinu’s reaction? He got up early in the morning to fulfill the *ratzon* (will of) Hashem. He carried out all of Hashem’s wishes to the very end, when he raised the knife to *shecht* Yitzchak. At the last moment, the *malach* called him and told him to stop. ‘Now I know that you fear the Almighty.’”

“Only someone with phenomenal *yiras shomayim* would have the courage to

follow such a command.”

“That was Avraham Avinu. Our holy forefather’s entire life was a symphony of *yiras shomayim*. The Meshech Chochma compares *yiras shomayim* to the fear of one’s father. One who reveres his father, and wants to fulfill his wishes will do two things. First, he will determine what gives his father pleasure, and what disturbs him. He will then do the things that his father enjoys, and refrain from those things that annoy him. That is how Avraham Avinu conducted his life. He did not receive the Torah at Har Sinai. Rather, he deduced it on his own. He contemplated the beauty and intricacy of the universe, and deduced that a Being of great wisdom must have created it. He then figured out what the Creator expected of him, and performed His wishes. In doing so, he set the precedent for our entire nation.”

“Avraham wanted to please Hashem, just like a child wants to please his father.”

“Precisely.”

“Avi, with your Devar Torah, you are emulating our holy forefather Avraham Avinu. You figured out that saying a Devar Torah at the Shabbos table gives your father *nachas*, therefore you are doing it. To take it even a step farther, we are all Hashem’s children, as the verse states, ‘You are children to Hashem, your G-d’ (Devarim 14:1). He gave us the Torah; the positive and negative mitzvos. He makes it simple for us to give Him *nachas* – just perform the positive mitzvos, and refrain from violating the negative commandments. As we learn more Torah, we learn more mitzvos, more of their details, their meanings, and their *kavannas* (intentions).

We subsequently perform more of them, more correctly, with more *kavannah*. This gives Hashem more, and more, and more *nachas*.”

“Chaim, the greatest thing that we can accomplish in life is to give Hashem *nachas*. This is what we were created for, and this is our reason for being here. May we all succeed, just like our great ancestor Avraham Avinu!”

“Amen!”

Kinderlach . . .

Nachas, nachas, nachas. That is what we want to give our parents; that is what we want to give our Father in heaven. It is very simple. Do the things that they like, and do not do what they dislike. We fear our parents and honor them. We fulfill their wishes. We fulfill Hashem’s positive and negative mitzvos. Let us make our lives one big symphony of nachas, just like our patriarch, Avraham Avinu.

The Ultimate Test

Akeidas Yitzchak – the binding of Yitzchak – was Avraham Avinu’s last and most difficult test. Yitzchak was “his son, his only one, whom he loved,” born to him at age 100 after a lifetime of childlessness. The thought of sacrificing such a precious child is beyond comprehension. This crushing test would break an ordinary person. Yet there is another aspect to Akeidas Yitzchak that is far more difficult.

Rav Elyahu Lopian points out that Avraham Avinu had tremendous *seichel* (common sense). After all, he concluded on his own that there is a Creator of the universe. He then deduced how to serve Him with such certainty that allowed himself to be thrown into a fiery furnace to sanctify His Name. Hashem saved him. Avraham Avinu’s message to the world was *chessed* – we must be kind to each other. He treated other people royally, teaching them by example that this was the way to serve The Creator. Human sacrifice was one of the barbaric ways to serve pagan idols. Nothing could be farther removed from Avraham’s teachings. If he went through with this test and slaughtered Yitzchak, his whole life’s work would be ruined. People would no longer listen to such a man who contradicted himself so radically.

Avraham Avinu could have had his own doubts also. After all, this command went completely against his *seichel*. Could it really be the Will of Hashem? Was he mistaken in his previous path, in which he concluded that the foundation of the Torah is *chessed*? In this final test, we see the true greatness of Avraham Avinu. He was the supreme servant of Hashem, prepared to carry out His Will no matter what. Even if it meant losing his son, his life’s work, and his way of thinking. That was our forefather Avraham – the ultimate *Eved* (servant of) Hashem.

Kinderlach . . .

You come from good stock. Your ancestor was Avraham Avinu. We know about his wonderful acts of chessed, and his kiruv rechokim (bringing people close to Hashem). We also know of his willingness to give up his life for Hashem. Now we see another aspect of Avraham Avinu’s greatness – his absolute bitachon (trust) in the Almighty. He was prepared to do whatever Hashem said, even if it contradicted his entire life. What an inspiration for us! Sometimes it is difficult for us to carry out Hashem’s will. We need only to recall Avraham Avinu. Our ancestor withstood the ultimate test. He gave us strength. We can do it too.

הגדרת לבנר

פרשת וירא

לאבי יש נחת מכך שאנו מאזינים לדברי התורה שלו, על אהת כמה וכמה שהוא ייחנה מכך שנכין לנו את דרשותינו שלנו. ולכן אני מכין דבר תורה לשולחן השבת, כדי להשביע את אבי נחת." "אביך ודאי יהיה גאה בך מאוד, אברימי. האם תוכל לספר גם לי את הדברים שאתה מכין?"

"בשמחה, חיים. אני מביא מפירושו של ר' מאיר שמחה מדוונינסק, ה"משך חכמה", על פרשת השבוע (בראשית י"ח, י"). לאחר עקידת יצחק, פונה מלאך ה' אל אברהם אבינו ואומר לו: 'עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה' (בראשית כ"ב, י"ב). כיצד ידע זאת המלאך? הוא ראה את רצונו העז של אברהם אבינו למלא את רצון בוראו. רק בגיל מאה נולד לאברהם אבינו בן מאשתו שרה. איננו יכולים אפילו לתאר לעצמנו כמה יקר היה לו בן זה, יצחק. ואז ציווה ה' את אברהם להעלות את בנו האהוב לעולה. מה היתה תגובתו של אברהם אבינו? הוא השכים בבוקר כדי למלא אחר רצון ה', וקיים את דברו עד הסוף, בשעה שהרים את המאכלת (סכין) כדי לשחוט את יצחק. ברגע האחרון קרא לו המלאך ואמר לו לא לפגוע ביצחק. 'עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה'."

"רק מישהו עם יראת שמיים אדירה היה מסוגל לקיים ציווי כזה." "כזה היה אברהם אבינו. כל חייו של אברהם אבינו היו סימפניה של יראת שמיים. המשך חכמה משווה יראת שמיים ליראה מאב בשר ודם. מי שמכבד את אביו ורוצה למלא אחר רצונו יעשה שני דברים: קודם כל, הוא יברר מה גורם לאביו נחת רוח, ומה - ההיפך. ואז הוא יעשה את הדברים שאביו נהנה מהם, וימנע מלעשות את הדברים שאין הוא אוהב. כך חי אברהם אבינו את חייו. הוא לא קיבל את התורה בהר סיני, אלא הבין אותה מעצמו. הוא עיין ביופיו ובמורכבותו של היקום, והסיק ממנו שהוא נברא ע"י בורא חכם לאין שיעור. לאחר מכן הוא הצליח לברר מה הבורא מצפה ממנו, והתנהג בהתאם. בכך הוא הכין את הדרך לכל האומה שתבוא ממנו." "אברהם רצה לעשות נחת רוח לה', כמו שילד רוצה לעשות נחת רוח לאביו."

"אברימי, אתה מתדמה לאברהם אבינו עם דבר התורה שלך. הבנת מעצמך שאמירת דבר תורה בשולחן השבת מסבה לאביך נחת, ולכן אתה מתכוון לעשות זאת. ואם ניקח את הדברים הלאה, הרי כולנו בניו של ה', כפי שאומר הפסוק, 'בנים אתם לה' אלוקים' (דברים י"ד, א'). הוא נתן לנו את התורה - על כל מצוות העשה והלא-תעשה שבה. ככל שאנו לומדים יותר תורה, אנו לומדים על עוד מצוות, עוד פרטים בהם, משמעות המצוות והכוונות הנדרשות. אי לכך אנו מקיימים יותר מצוות, ובצורה יותר מושלמת וכוונה רבה יותר. וכל זה מסב לה' עוד ועוד נחת רוח."

"חיים, הדבר הגדול ביותר שאנו יכולים לעשות בחיים היא להסב לה' נחת רוח. לשם כך נוצרנו, זוהי הסיבה להמצאותנו כאן בעולם הזה. יהי רצון שכולנו נצליח, כמו אבינו הגדול, אברהם." "אמן!"

המבחן העליון

עקידת יצחק היה הנסיון האחרון והקשה ביותר של אברהם אבינו. יצחק היה בנו, יחידו, אשר אהב, שנולד לו כשהיה כבר בן מאה שנה - לאחר שנות עקרות ארוכות. המחשבה להעלות ילד יקר כל כך לעולה היא מעבר לתפיסתנו. נסיון קשה זה היה שובר אדם רגיל. אך יש צד אחר לעקידת יצחק שהוא קשה עוד יותר.

הרב אליהו לופיאן אומר שאברהם אבינו היה בעל שכל. הרי הוא הגיע בכוחות עצמו להכרה שיש בורא לעולם. ולאחר מכן הוא הבין כיצד לעובדו בדיעה ברורה כל כך שהניח לאנשים להטיל אותו לכבשן האש כדי לקדש את שם ה'. ה' הציל אותו. המסר של אברהם אבינו לעולם היה מסר של חסד: עלינו לגמול חסד איש לרעהו. הוא התנהג כלפי אנשים אחרים בכבוד רב, וכך לימד אותם דרך הדוגמא האישית שכך צריך לעבוד את הבורא. קרבנות אדם היו אחת הדרכים הברבריות שבה עבדו את האלילים של אותו הזמן. אין דבר רחוק יותר ממה שלימד אברהם אבינו מאשר קרבנות אדם. אם אברהם היה עומד בנסיון זה עד הסוף והיה שוחט את יצחק, כל עבודת חייו היתה יורדת לטמיון. אנשים לא היו מקשיבים עוד לאלים שמעשיו סתרו את דבריו בצורה כה בוטה.

לאברהם היו יכולים להיות ספקות משלו גם כן. הרי ציווי זה עמד בניגוד גמור לשכלו. האם דבר כזה יכול באמת להיות רצון ה'? האם הוא, אברהם, טעה בדרכו הקודמת, שבה הסיק שיסוד התורה הוא חסד? במבחן אחרון זה, אנו רואים את גדולתו האמיתית של אברהם אבינו. הוא היה עובד ה' בכל מאודו, מוכן לעשות את רצון ה' בכל מצב שהוא, גם אם מדובר באבדן בנו, מלאכת חייו והשקפתו. זהו אברהם אבינו - עובד ה' מובהק.

ילדים יקרים . . .

אתם באים ממקור טוב. אביכם היה אברהם. אנו יודעים על פעולות החסד הנפלאות שלו, על פעולותיו לקירוב רחוקים. אנו גם יודעים על נכונותו להקריב את חייו למען ה'. כעת אנו רואים צד אחר של גדולתו של אברהם אבינו: בטחונו הגמור בקב"ה. הוא היה מוכן לעשות כל מה שה' יאמר, גם אם זה עמד בסתירה גמורה לכל מהלך חייו. ניתן ללמוד הרבה מאוד ממעשה זה של אברהם אבינו. לפעמים קשה לנו לעשות את רצון ה'. בזמנים כאלה די לנו להיזכר באברהם אבינו. הוא עמד בנסיון העליון. והוא העניק לנו את הכוח לעשות זאת גם כן.

לדעת עוד, לעשות עוד,

להסב עוד נחת

"מה אתה עושה, אברימי?"

"אני מכין דבר תורה, חיים."

"האם אתה מכין אותו לכבוד מאורע מיוחד או בשל סיבה מיוחדת?"

"כן, חיים. הסיבה מיוחדת מאוד. דבר התורה מיועד לאבי."

"כמה יפה! מתי בכוונתך לומר את דבר התורה הזה בפני אביך?"

"בשולחן השבת."

"נהדר, אברימי! שאלה לי אליך: כיצד אתה יודע שאביך אוהב דברי תורה בשולחן השבת?"

"משום שהוא אומר דברי תורה שם בעצמו. כל שבוע מכין אבי דברי תורה ואומר אותם לכל המשפחה בשולחן השבת. הוא מנסה לעניין את כולם בנושא, כך שכולנו נבין ונשתתף. הנחתי, שאם

ילדים יקרים . . .

נחת, נחת, נחת. זה מה שאנו רוצים להסב להורינו; זה מה שאנו רוצים להסב לאבינו שבשמיים. והדרך לכך פשוטה ביותר: עושים את הדברים שהם אוהבים, ונמנעים מלעשות את הדברים שהם אינם אוהבים. אנו יראים מהורינו ומכבדים אותנו. אנו ממלאים אחר רצונם. אנו מקיימים את מצוות ה', עשה ולא-תעשה. הבה נחיה את חייו כסימפניה אחת גדולה של נחת רוח לה', כפי שחי אברהם אבינו את חייו.